

[Søgaard.]

brev først i september sidste år svarer mig, at hun finder de oplysninger, jeg giver, så vægtige, at sagen på ny må tages op af revalideringsnævnet. Ministeren foranlediger dette, og jeg har siden jævnlige, både skriftligt og mundtligt, forhørt mig om sagens gang, men indtil i dag, ca. 7 måneder efter at jeg har rejst sagen, er der intet hørt om den. Dette er jo desværre én blandt mange sager. Efter at jeg har rejst dette spørgsmål, er mange mennesker kommet til mig og har sagt: vi har lignende eller tilsvarende sager, som kunne rejses, og det er derfor, jeg rejser spørgsmålet over for ministeren. Jeg synes, det er en dårlig offentlig service over for mennesker, som i forvejen er hårdt ramt. Jeg vil gerne minde ministeren om det, hun tidligere har givet udtryk for, nemlig at vi skal væk fra kødannelserne i den sociale forvaltning; det er jeg enig med ministeren i, og derfor har jeg rejst dette spørgsmål.

Socialministeren (Nathalie Lind): Den konkrete sag, hvortil hr. Søgaard henviser i begrundelsen for sit spørgsmål, er, efter hvad direktoratet for revalidering og forsorg har oplyst over for mig i anledning af spørgsmålet, nu parat til ny forelæggelse i revalideringsnævnet i slutningen af denne måned på det møde, der da afholdes; det vil altså sige — det må jeg medgive — at der så er gået ca. 7 måneder efter min henstilling til direktoratet om at tage sagen op, inden vi får en realitetsafgørelse, og jeg kan uden forbehold erklære mig enig i, at en sådan ekspeditionstid er for lang.

Men om baggrunden må jeg så til gengæld have lov at sige, at revalideringsnævnet er belastet med et overordentlig stort og stadig stigende antal sager netop af denne art. Jeg kan oplyse, at mens der f. eks. i 1966-67 indkom ca. 250 nye andragender af denne art om måneden til revalideringsdirektoratet, har sagsantallet i tiden fra februar 1969 til januar 1970 været stigende; antallet er steget til 435 om måneden eller omkring 10 nye sager hver dag. Hertil kommer, at der i en stor del af tilfældene skal ske forhandling med kommune og revalideringscentre, og — det er især det sidste, der ofte vil medføre en forlængelse af ekspeditionstiden — der skal indhentes speciallægeerklæringer.

Vi er fra ministeriets side helt opmærk-

som på, hvad man kan gøre for at formindske denne lange ekspeditionstid. Der er for det første en hjemmel til, at formanden for revalideringsnævnet kan klare sagen på egen hånd; den udnyttes i vidt omfang, men det har alligevel ikke kunnet undgås, at det forøgede sagsantal har medført kødannelse. Jeg kan f. eks. nævne, at mens man hidtil har holdt møde en gang om måneden i revalideringsnævnet, har man på grund af sagspresset nu fået gennemført, at der holdes møde hver 14. dag, og revalideringsdirektoratet har fået ministeriets tilslutning til, også for at lette arbejdsgangen, at man i visse lånesager ikke behøver et egentlig tinglyst pantebrev for lånet, men kan klare sig med et almindeligt gældsbrev. Alligevel har vi den lange ekspeditionstid, og disse foranstaltninger, vil jeg erkende, er ikke tilstrækkelige, navnlig når man henser til, at der egentlig ikke er noget, der tyder på, at antallet af ansøgninger om billån vil stagnere ensidige gå tilbage.

Nu nævnedes spørgeren, hr. Søgaard, at jeg var imod kødannelser og gerne ville formindske ventetiden. Derfor satte vi også sidste forår en undersøgelse af ventetiden inden for det sociale område i gang, og vi har bedt revalideringsdirektoratet om at undersøge, om det ville betyde en rationalisering og dermed en forkortelse af ventetiden, om andragender om lån til køb af bil og godtgørelse af registreringsafgift i stedet for at blive behandlet i revalideringsnævnet blev lagt ud til revalideringscentre, som jo i forvejen er inde i behandlingen af disse sager. Om en sådan ændring, som altså tager sigte på en løsning af problemerne på kortere sigt, er hensigtsmæssig, har jeg endnu ikke grundlag for at vurdere, men vi får en indstilling ind om det.

Skal vi se på en løsning på længere sigt, må jeg henvise til § 18, stk. 2, i forslaget til lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender. I denne bestemmelse forudses der i overensstemmelse med socialreformkommissionens betænkning foretaget sådanne ændringer i loven, at bl. a. sager af den art, som vi her taler om, ikke længere skal afgøres centralt, men lægges ud til afgørelse i amternes revaliderings- og pensionsnævn. Jeg tror personlig, at løsningen ikke mindst ligger på dette sidste område, om end vi naturligvis fortsat vil se på, hvad vi